

Според една крилата фраза човек е голям толкова, колкото са големи мечтите му. Както всяка крилата фраза, и тази „увисва”, когато се приеме буквално. Та нима ако някой цигулар мечтае да свири като Паганини, е голям колкото него?

Като малък мечтаех да стана пътешественик и да се боря за опазване на дивите животни по света. Бях гледал 13 пъти филма „Серенгети не трябва да загине”, заснет по едноименния бестселър на д-р Бернахрд Гжимек и посветен на сина му Михаел, загинал на 25-годишна възраст при нелеп инцидент: малката му „Чесна” се врязала в ято птици над кратера Нгоро-Нгоро в Танзания. Перката блокирала, самолетът паднал и се разбил...

Михаел бил погребан на лобното си място, а на гроба му издигнали паметна плоча, на която пише: „Той отдаде живота си, за да защити дивите животни на Африка.”

По това време президент на Танзания бил западноевропейският възпитаник д-р Юлиус Нирере. Той се съгласил в Танзания да бъдат създадени резервати и дори назначил д-р Гжимек за техен главен куратор. Ниерере се проявил като мъдър и отговорен държавник. Години по-късно научих, че управлявал с желязна ръка, т. е. бил голям диктатор, но явно – просветен.

Аз не станах пътешественик и природозащитник, но много пътувах на място с книгите на д-р Гжимек, Джеръл Даръл, Михаил Пришвин, Майн Рид, Карл Май, Джеймс Оливър Кърууд, Рафаел Сабатини, Робърт Луис Стивънсън, Уолтър Скот, Джеймс Фенимор Купър, Аркадий Фидлер и десетки други...

- Гладна кокошка просо сънува – може да подхвърли някой.
- Току-що се връщам оттам – многозначително ще отвърна аз.

Защото като малък познавах, макар и съвсем бегло (всъщност изпитвах неописуем респект) великия детски писател за всички възрасти Петър Бобев, чиито книги поглъщах за часове и препрочитах ненаситно, особено „Заливът на акулите” и „Теао Немия”.

След години разбрах, че той е писал произведенията си, без да е пътувал никъде – властите не го пускали извън България, а бездарните съвременни писатели натегачи, които възпявали строителството на социализма и обрисували „положителния” герой на епохата (демек комуниста), ужасно го мразели и му завиждали заради славата и големите тиражи (най-вече!).

А Петър Бобев творял, обграден плътно от карти, атласи, енциклопедии и справочници и въоръжен до зъби с талант, трудолюбие и въображение.

Той беше дребно добродушно старче, което живя (слава на Бога!) до 90 и кусур години и пред което благоговеея до ден днешен.

Аз съм само един голям мечтател, по-малък от всяка мечта.

Славимир Генчев

Връзка: вече не е налична.